

KIS LAP

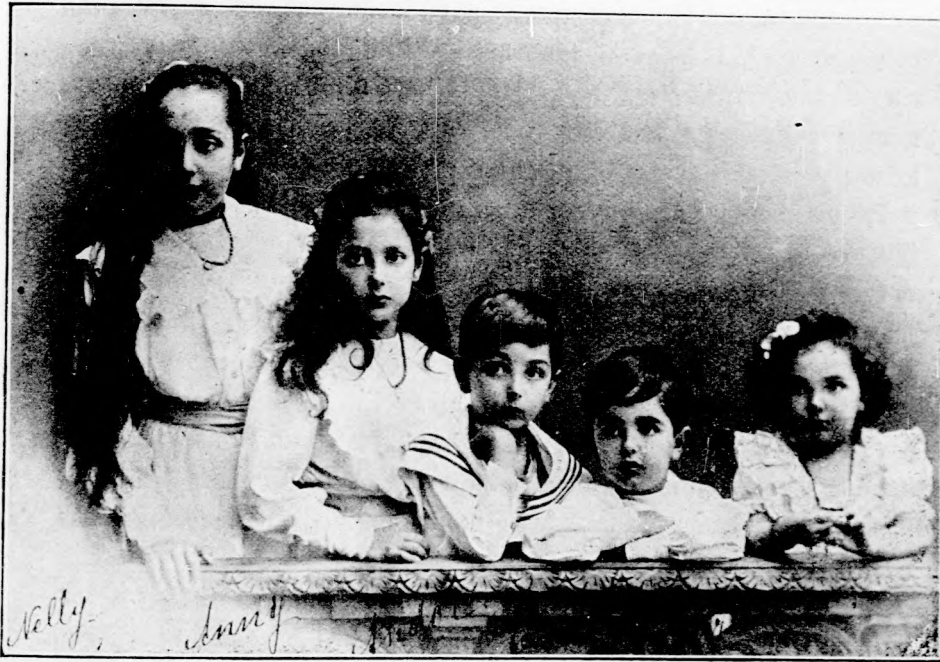

1904. február 28-án

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

KEDVES VENDÉGEK.

Nohát mégis eljöttetek,
Ha másképp nem: képen.
Isten hozott! Bizony így is
Nagy öröm ez nekem.

Mert látom, hogy nincs bajotok,
Nem ártott a tél meg.
Fítyet híngtok hónap-fagynak
S a süvöltő szélnek.

S így van ez jól! Magyar gyerek
Napot, fagyot álljon,
Hogy belőle egészséges,
Magyar ember váljon!

Az egészség: munka-bírás,
A tunyaság: átok.
Azért rajta! Edződjetek,
Vár a munka rátok!

Szép hazánknak munkás kéz kell,
Álljatok a sorba,
Hogy hazánkat ne sujthassa
Soha senki porba!

Andor bácsi.

János generális.

ELBESZÉLÉS
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

IRTA
GODA GÉZA.

V-ik
FEJEZET.

(Folytatás.)

Judit asszony.

GÁL JÁNOSNÉ asszonyom majd kirepült az ágyból örömeiben, amikor betegsége negyedik napján megpillantá fiát az ágya mellett. A derék asszony szinte elfeledte, hogy súlyos beteg. A szurás hirtelen kiállt a derekából, lekapta fejéről a hideg vizes kendőt, mellyel az öreg doktor gyógyította, a földhöz vágta, feldöntötte a patika-szereket, melyeket főztek neki, s azt mondta, hogy már most bocsássák haza, mert meggyógyult.

Az öreg doktor nem tudott hova lenni bámultában. Tegnap még azt hitte, hogy Gál Jánosnét gyógyíthatlan nyavalyák gyötörrik s ime, most úgy hadonáz, beszél, forgolódik az ágyában, mintha soha beteg sem lett volna. A derék ember sokáig gondolkozott ezen a dolgon s utoljára is kisütötte, hogy a sósviztől gyógyult meg az asszony olyan hirtelen. A jámbor doktor tudniillik sósvizzel borogatta az asszony oldalát s most ennek tulajdonította betegének gyors fölépülését. Elő is vette legott fekete jegyző-könyvecskáját és titkos írásjelekkel bele írta:

— Asszony, kít török vere meg, sósviztől bizton fölgyógyul.

A jámbor öreg nem is gondolt arra, hogy az asszony akkor gyógyul meg leghamarabb, ha gyermekét viszont láthatja. Gál Jánosné asszonyom is attól kapott lábra, hogy András fiát láthatta, hogy megcirógathatta szép gömbölyű arcát s megesókolhatta nagy, tiszta homlokát.

Nem is várt soká a doktor engedelmére, hanem fölkelte ágyából, oda ült András mellé s elmondatta vele táborozásainak történetét, harci kalandjait. Minden vitézi tettél, melyet az ifju hős mondott, oda borult a fia dolmányára s úgy esókolta félig könyyezve, félig mosolyogva.

— Hát nem féltél a golyótul fiam? kérdezte.

— Nem anyám!

— És nem gondoltál a harc hevében arra, hogy mi lesz szegény anyádból, ha leterít a török?

— Gondoltam anyám, de aztán, nehogy a fiadat terítsék le, inkább én teritem le őket.

Az asszony megint csak azt felelte rá, amit mindenre felelt. A két kezébe kapta a fia fejét s úgy esókolgatta, miközben egyre mondta:

— Édes fiam! Szerelmes jó fiam! Egy kiesinyt elhallgattak aztán s az asszony csak nézett ki a kollegium kertjébe. A madarak ott ültek a fákon egy darabig. Egy öreg madár és egy fiatal madár. Az öreg madár körültepte a fiatalabbat, mintha meg akarná ölelni. A fiatalabb pedig hirtelen fölröppent a levegőbe s aztán nem tért vissza többé.

— Oh a hálátlan! mondta Gál Jánosné asszonyom.

— Mi az, édes anyám? kérdezte a fiu.

— Hát látod András, felelte az asszony, a madarakat néztem. Az az öregebb bizonyosan az anyja amannak a fiatalnak. És a fiatalabb hirtelen elröppent az anyja mellől. Talán vissza sem jön többé.

András lehajtotta a fejét szomoruan.

— Ugy van, édes anyám. Ez az élet. A fiatalabbnak ki kell mennie az életbe, esaták viharába. Az öregebbje pedig marad

otthon s szívét melengeti azon, hogy a fiatalja megteszi, amit sorsa követel.

Most megint hallgattak. Az asszony könnyezett.

— Hát te is itt hagysz és elszálsz mint a madár?

— El anyám. Nekem odakünn van a dolgom. Hazám veszedelemben. Ma a török ül a hátunkon. Eleszi kenyérünket, lánggal égeti házunkat, pusztítja nemzetünket. Nem a fiatalság dolga, hogy szabaddá tegyük végre földünket, családunkat? S itt még meg sem állhatunk. A törököt kell kivernünk először s ha már megtisztult tőle a magyar föld, akkor még mindig nem tehetjük vissza hüvelyébe a kardot. Akkor jön még csak az igazi hare, az igazi küzdelem. A török után jön a német, amely még százszor gonoszabb emennél. Barátságot szinlel s valójában rosszabb száz ellenségnél. A jó Isten majd csak megsegít bennünket ellenük is. Ma a császár katonája vagyok. Labanc gúnya van rajtam, de a szívem mélyén kuruc ám a kelmed fia is, anyám. Ha majd megfujják a magyar sipot, ha megharsan a tárogató: ami vágást eltanultam német szó mellett a törökön, mind ráverem a németre.

Az asszony csak eltátotta a száját erre a beszédre. Még szomorubb lett az arca, de szívében valami csodás meleget érzett. Utoljára is nagy könnyezés közt mégis csak kimondta:

— Nem bánom hát édes fiam, menj Isten hírével! Áldjon meg a jó Isten, hogy véredet is oda adod néped sorsáért.

András most kiszakítá magát anyja ölelő karjaiból s aztán így szólt:

— Ne busuljon édes anyám. Nem szakadunk mi el sokára egymástól. Miheiyt egészségét teljesen visszanyerte, szekeret küldök anyámért s magamhoz hozatom.

Oh, milyen nagy öröm költözött e szavakra Gál Jánosné asszonyom szívébe! Nem sirt már, sőt tapsolt örömeben, mint a gyermek s most már maga sietteté Andrást, hogy menjen minél előbb. Aki előbb megy, előbb ér célt, gondolá. Előbb jön értem a koesi is.

András tehát bucsut vett édes anyjától, az öreg doktortól és Kolinovics uramtól s csak amikor már a lába a kengyelben volt, akkor kapott a fejéhez, mint akinek most jut valami az eszébe.

— Thyüh tisztelendő atyám! kiáltá Kolinovics páter felé fordulva; majd elfeledtem valamit.

Kolinovics páter ránézett.

— No, dörmögte. Hát mi az?

— Egy üzenetem volna tisztelendő uram számára.

— Hát csak ki vele!

— Dejszen, gondolta András, majd csak akkor, ha már a lovon ülök.

Fölült hát. Megfogta a kantár-szárat s aztán visszafordulva mondta:

— Tisztelteti valamennyiöket a Bottyán Janesi, köszöni a portási hivatalt, köszönteti a kollegium madarait, kéri kegyelme-
teket, hogy viseljék gondjukat, mert ő beállt végbeli katonának s
már csak a császár kapuját nyitja ki, de nem a kegyelmetekét.

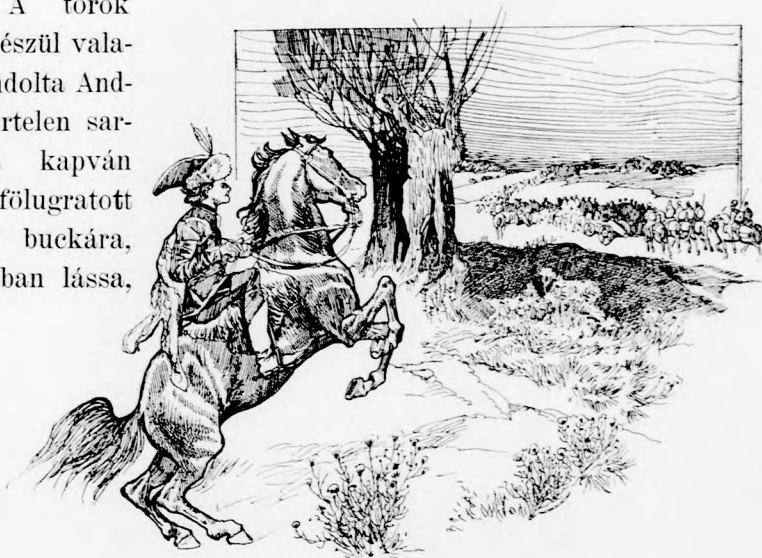
A páter hirtelen latinul kezdte beszélni, a doktor pedig a combját ütögette dühében. Nagyon káromkodhattak, mert kipirult az arcuk.

Az igaz, hogy András nem hallott már belőle egy szót sem. Sarkantyuba kapta a lovát s Istenem hol járt ő már azóta!...

Jó is volt sietnie. Ahogy este felé lovával az ujbári homok-buckákhoz érkezék, egy pillanatra csak megáll ám a lova, elkezd ágaskodni, mintha lovasát akarná figyelmeztetni valamire.

András föláll a nyergében és kémlelve tekintett körül a tájon. Az ujbári füzesek alatt hosszú sor török katonát vett észre, kik esőndesen húzódtak a Vág mentén. Fegyvereik meg-megesillantak a sötétben s a homokos uton nagy porfölegegett vertek ágyus szerek.

— A török megint készül valamire, gondolta András, és hirtelen sarkantyuba kapván lovát, fölgratott a közeli buckára, hogy jobban lássa,

merre vonulnak föl a kajmakám katonái. Aztán, hogy pontosan megjegyezte magának: hányan vannak s merre tartanak — elkerült a Vág mellől, keményen szoritá lovát s lóhalálába iparkodott elébök vágni. A dolog sikerült, kikerülte nagy számu elleneit s hajnal felé Komáromba ért, ahol átkelvén a Vág-Duna hidján, egyenesen a várparancsnok háza elé lovagolt. Ott rákiáltott a német silbakra, hogy itthon van-e Hoffkirchen ezredes.

— Itthon, hangzott a válasz.

András fölszaladt a lépcsőkön s a várparancsnokhoz kért beboesáttatást. Hoffkirchen német ember volt s tolmács nélkül egy szót sem válthatott magyar emberrel. Az igaz, hogy nem igen szeretett beszédbe elegyedni a magyarral s mindössze Innocentius pátert türte meg maga mellett a városbeliek közül. A páter jókedvű emberke volt s ha magyarul kelle beszélnie, úgy tett, mintha a magyart szeretné. Ha ellenben német szóra nyitá ajakát, nagyon tudott lelkesedni a esászáráért.

— No mi kell? förmedt a belépő lovasra Innocentius páter, aki reggelinél ült éppen a német báróval.

— Jelentést hoztam ezredes uramnak, felelte András.

A páter lefordította amit András mondott. Az ezredes bólintott.

— Hát csak mondjad! biztatta a páter a fiut.

— Ujvár felől kétezer embert láttam elvonulni Esztergom felé. Lándornál keltek át a Vág-Dunán. Ágyu is volt velük.

A páter elképedt.

— Mit beszélsz? kérdezte izgatottan.

— Azt, ismételte András, hogy az ujvári török kétezer embert küld Esztergom alá. Bizonyos vagyok benne, hogy megszállják Esztergomot.

(Folytatása következik.)

INNEN-ONNAN.

Milyen kenyeret esznek a különféle nemzetek. Angliának és Észak-Amerikának még a szegény népe is buzakenyeret eszik. Európában a legtöbb országban a rozskenyér divik. Oroszországban árpa-kenyérrel, míg Laplandban fenyőfa-porral kevert zablisztból készült kenyérrel élnek. A jeges tenger lakói zuzmót, a déli szigetek lakói a banánfa gyümölcsét gyurják kenyérré.

Irland lakosainak száma ötven év előtt 8 millió felül volt, ma csak négy és fél millió.

*

Kelet Indiában 1902-ben 22,910 ember halt meg mérges kígyó harapásától.

*

Londonban 1861-ben 37,000 szabó dolgozott, ma a szabók száma 80,074.

*

A világon 1200 alagut van, amelyeknek összes hosszúsága 600 mértföld.

AMIRE PALIKA NEM SZÁMITOTT.

— Irta M. Hrabovszky Julia. —

PALIKÁNAK az igaz, hogy mostoha mamája volt, de azért panaszra oka nem lehetett, mert mostoha anyja jól bánt vele. Néha megszidta ugyan, meg is büntette, de ezt a saját gyermekeikkel is megtette ha rászolgáltak. Csak hogy Palikának nem volt ám belátása és mivel őt Liza néni, a keresztanyja, akinél kilenc éves koráig lakott, nagyon elkényeztette s mindent megengedett neki, Palika azt hitte, ez majd mindig így járja és mindig minden az ő oktan kis feje szerint fog történni. Egyre sirt és fenyegetődött, hogy vissza megy Liza nénihez. Hiába volt a jó szó, fenyegetés, verés: Palika a fejébe vette hogy ő nem marad. Pedig a papája éppen azért hozta el onnan, mert belátta, hogy Liza néni nevelése mellett semmi sem lesz a fiából. Palika három éves volt mikor a mamája meghalt és ő Liza nénihez került, aki úgy szerette, mint ha az édes mamája volna. Liza néni pedig olyan gyenge volt, hogy semmit sem tudott a kis fiutól megtagadni. Ha például Palikának nem volt kedve tanulni csak azt mondta a feje fáj — és Liza néni azonnal megesett rajta a szíve és küldte őt a kertbe, a friss levegőre. Mert nagyon szép kertje volt Liza néninek, tele virággal, ribizli- és pöszméte-bokrokkal, gyümölcsfákkal. Volt egy házőrző kedves kutyája is, a Bodri, meg egy kormos cicája, a Sári; ezek voltak Palikának legkedvesebb játszótársai, és persze, kedvesebb volt azokkal a kertben játszani, mint a szobában a könyv mellett ülni. Így aztán nagyon gyakran panaszkodott főfőjéről és a lecke tanulatlan maradt.

Miután három éven át Palika rossz bizonyítványt kapott az iskolában, a papája nem nézhette ezt tovább, összehajlította Palikát és magával vitte a kis városba, ahol ő vasuti főmérnök volt. Hiába sirt, könyörgött Liza néni, hiába ellenkezett Palika — el köllött mennie. A főmérnök megigértte azonban, ha Palika

jól tanul az év alatt és jól is teszi le a vizsgáját, a szünet-időt Liza néninél töltheti.

Csak hogy Palika nem szeretett tanulni. Megszokta Liza néninél a lustálkodást. Hasztalan kergették szülei a tanuláshoz — ha kezébe vett is egy könyvet: csak bele nézett, úgy tett mint ha tanulna, de a gondolatai az alatt egészen máshol kalandoztak. Még egyebet is tett Palika: mesekönyveket csempészett a tanuló-könyve alá, és ha nem figyeltek rá, azt bujta. Így akarta megcsalni a szüleit a kis bohó, pedig csak önönmagát csalta meg, mert ő maradt tudatlan. Persze, hogy ilyenformán mindig rossz házbizonyítványt hozott haza az iskolából, amivel papáját végtelenül elszomorította, úgy hogy kénytelen volt vele mind-szigorubban bánni, őt büntetni, mert a jó szó Palikán már rég nem fogott.

Palikának tehát nem sok kilátása lehetett arra, hogy a szünet-időt Liza néniél töltsi; és mivel nem akart, nem is tudott javulni. A záró vizsgán aztán csakugyan megbukott. A papája ki is jelentette, hogy az utazásból semmi sem lesz, hanem a helyett Palika egy házi tanítóval fog oda haza a pótvizsgára készülni. Palika szótlanul fogadta ezt a kijelentést, egy könyvet sem ejtett, durcásan gondolta magában: »Jól van jó, majd tuljárom én az eszeteken!«

És a furfangos kis fiu most éjjel-nappal egy terven törte a fejét. A főmérnök gyakrabban utazott el hivatalos ügyekben a szomszéd állomásokra és Budapestre is. Erre a sűrű távozásra építette Palika az ő tervét. Tudta, hogy a papája hivatalból szabad-jegygyel utazik, és tudta azt is, hogy a vonatok kalauzai mindnyájan jól ismerik őt.

Egy forró augusztusi napon, mialatt szülei és apró testvérei délutáni álmukat aludták, Palika vette a kalapját és kiosont a kapun. Egyenesen a vasuti sinekhez sietett, és azok mentén kezdett gyalogolni Budapest felé, ahol az ő kedves Liza nénije lakott.

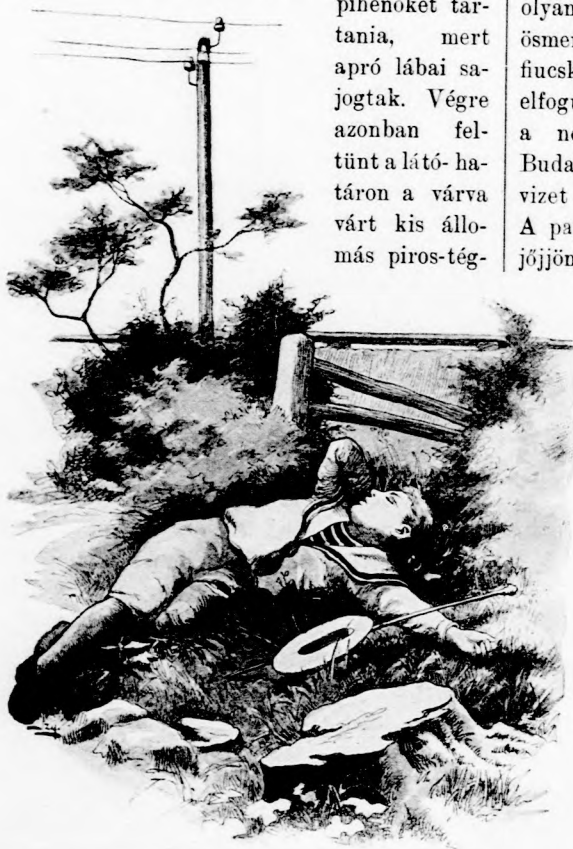
Gyakran hallotta, hogy a legközelebbi állomást két órai gyaloglás alatt el lehet

érni. Azt is tudta, hogy ott megállnak a személy- és teher-vonatok, és hogy estefelé indul onnan egy személy-vonat a főváros felé. Ha ő tehát jól gyalogol, könnyen oda ér addig. A többi aztán már az ő dolga.

Palika erős, bátor fiúcska volt, aki győzte a járást. Ebben bizott ő is. A zsebébe két karaj kenyeret gyűrt otthon, nehogy megéhezzék utközben. Nagy szalma-kalapját a fejére huzta, hogy a nap meg ne süsse, botot vágott magának a bicskájával és így indult neki nagy utjának.

Jókedvűen, füttyörészve haladt előre. A nap azonban forrón sütött. Egy-órai gyaloglás után már ellankadt Palika. Kénytelen volt egy bokor árnyékában megpihenni. De azért nem vesztette el a bátorságát. Rövid pihenés után folytatta útját. Mégis úgy tetszett előtte, mint ha ez az út a végtelenbe nyulna. Palika mind fáradtabb lett és most már nagyon gyakran kellett

pihenőket tartania, mert apró lábai sajogtak. Végre azonban feltűnt a látóhatáron a várva várt kis állomás piros-tég-

lős épülete. A pályaház órája hatot mutatott. Palika gyaloglása nem két, de négy órába tellett. Meg is látszott rajta. Az arca rák-vörös volt és a verejték csak úgy csurgott le róla. A cipőire fehér por verődött. Sietve törülte le arcáról a verejtéket, cipőiről a port, mert már közeledni látta a vonatot. Mikor ez beért, Palika gyorsan átbujt a korláton és az utasok közé vegyülve, felszállt egy másod-osztályu szakaszba. Szivdobogva várta a vonat elindulását, mert mindaddig nem érezte magát bátorságban. Alig egy perc múltán süvített a mozdony és vitte Palikát Budapest felé.

Eddig jól ment minden. De mi lesz majd, ha a kalauz a jegyét kéri? Palika ismételte magában a mesét, melyet kigondolt, hogy a kalauzt megtéveszse; de azért mégis szepegett. Mikor a kalauz megpillantotta Palikát, esodálkozva kiáltott fel:

— Mit keres itt Palika? Hol a papája?

Palikának szerencséje volt. Véletlenül olyan kalauz vezette a vonatot, aki jól ösmerte Palikát és a papáját is. Erre a fiúcskának megjött a bátorsága s egészen elfogulatlanul hazudta a kalauznak, hogy a négy-órai vonattal indult papájával Budapest felé, de leszállt az első állomáson vizet inni és Palika lemaradt a vonatról. A papája utána kiáltotta, hogy ő, Palika, jöjjön a következő vonattal. És úgy is tett.

— Csak hogy a jegyem a papánál maradt ám, édes kalauz bácsi, mondta hizelkedve. Ugy-e, elvisz jegy nélkül is?

A kalauz, aki nem tételezte föl Palikáról, hogy ilyen vakmerőn hazudni tudjon, szívesen megígérte neki. És miután Palika biztosította a kalauz bácsit, hogy papája Budapesten várni fogja, minden rendben volt és Palika nyugodtan lefeküdt, mert rettenetesen fáradtnak érezte magát.

Alig hajtotta le Palika a fejét, nyomban el is aludt. Hogy is ne? Akkorra gyaloglás után ebben a melegben! Mikor fölébredt, már kigyult a szakasz lámpása és künn

egészen sötét volt. A kocsiban Palikán kívül még két ur ült és üzleti dolgokról beszélgetett. Palika illedelmes megkérdezte, hány az óra és mikor érkeznek meg Budapestre?

Fél-kilencre volt és az urak egyike megmondta, hogy 9 óra 15 perckor Budapestre lesznek.

Hála Istennek! gondolta Palika. Mert nagyon éhes volt; és nem volt mit ennie, mert a magával hozott két karaj kenyeret már járás-közben elfogyasztotta.

Végre megérkezett a vonat. Palika igyekezett gyorsan kiszállni, hogy a nagy tömegbe vegyülve jegy nélkül kisonhaszon; mert ez nem kis gondot okozott neki. Mit csinál, ha megcsipik? Szerencsére a személy-vonaton rendszeren sokan érkeznek és így sikerült a kis fiúnak jegy nélkül átsuszni.

Futott a kijárási felé, félt, hogy lefogják. Künn állt most a nagy épület előtt a sok kocsis és ember között, egészen egyedül. Egy percre elszorult a szive a félelemtől. Hogyan fog Liza nénihez eljutni? Liza néni, messze messze Budán lakott a Vízvárosban. Ha legalább pénze volna villamosra. De Palikának egy krajcárja sem volt. Szerencsére ösmerte Budán az utat jól, a Lánchíd pedig nem lesz nehéz eljutnia. Majd fog kérdezősködni.

Ugy is tett. Neki vágott a Kerepesi-utnak, amely bizony hosszucsuka ut. Soká is tartott, míg a végére ért. Itt ismét kérdezősködött, míg eljutott a Lánchídig. Igen ám!... csak hogy most új bajjal köllött szembe szállania, mert nem volt miből fizetnie a hidvámot. Előbb itt is jegy nélkül akart átsiklani, de mindjárt belátta, hogy ez lehetetlen. E késő órában olyan kevés ember járt arra, hogy Palikát mindjárt feltartóztatták volna. Rövid töprengés után, szégyenkezve bár, de megszólított egy urat, azt hazudva, hogy elvesztette a pénzét, hogy már régóta bolyong, nem bír hazamenni, pedig odahaza biztosan megverik, ha még soká késik. Siránkozva mondta a szavakat és nem is köllött tettetnie magát, mert a szeméi csakugyan megteltek

könyüvel. E percben érezte először, minő helytelenül cselekedett. Szégyenkezett, hogy idegentől kell pénzt koldulnia. Röstelte, hogy ismét hazudni kénytelen. Mert alapjában véve Palika nem is volt rossz fiú és nem is volt szokása a hazudozás. De most már a kényszer vitte rá. Ugy van az minden bal-lépésnél. Az első után következik a többi, és aki egyszer rossz utat jár, meggyül annak a baja.

Palika nagyon megbánta már, amit tett. Pirult s hegyébe még félt is egyedül ilyen későn. Meg éhes, fáradt is volt, de nagyon. Most azonban már hiába bánta.

Az idegen ur megsajnálta a siró fiút, adott neki két krajcárt és Palika, megváltva jegyét, inkább szaladt, mint ment át a hidon, onnan végig a jól ösmert budai Fő-utcán, ahol nem sok ember járt. Mikor a Corvin-térre ért, az óra tizet ütött a kapucinusok templomának tornyán.

Tíz óra! Ez végképen megijesztette, mert a kapukat sorban zárták be és az a pár ember is, aki a házak előtt lézengett, eltűnt. Most már igazán futásnak eredt és dobogó szívvvel, elfulva érkezett meg végre a Batthyány-utca egyik csinos földszinti háza elé.

Megérkezett tehát! Pár perc múlva látni fogja a jó Liza néni, megmenekül a sötét utcáktól, ahol minden árnyéktól megrezzen; a rendőrtől legjobban, pedig az a közönség védelmére van kirendelve. Csak hogy Palikának rossz volt a lelki-ismerete, és attól tartott, hogy a rendőr mindjárt bekiséri, ha megtudja, hogy megszökött hazulról.

Palika lábujj-hegyre állt, hogy elérje a kapu csengőjének nagy rézgombját, mert Liza néni házában még nem volt villamos csengő, csak afféle ó-divatu, dróton járó csöngettyű. De hiába hangzott fel az éj csendjében a csengő éles hangja — senki nem jött a kaput kinyitni. Palika szive még jobban elszorult. Jaj, ha senkisé nem volna idehaza? Ha Liza néni és a cselédje talán falun vannak? Mit csinálna ő egész éjjel az utcán egyedül? Kétségbe esetten huzta meg a csengőt másodizben is, még

pedig olyan erősen, hogy kis vártatva csoszogó lépések hallatszottak belülről, a kapuszin kő-kockáin, és egy barátságatlan hang kérdezte:

— Ki az?

— Én vagyok, a Palika! felelte a kis fiu örömmel, hogy végre bejuthat.

— Ki az a Palika? Nem ismerem, felelték belülről. Mit akar?

— Liza nénivel akarok beszélni! Nyissa ki már Rozi, hamar!

— Nekem Anna a nevem, magát nem ismerem. A nagysága pedig már lefeküdt.

Palika rémülve vette észre, hogy ez csakugyan nem a régi cselédnek, Rozinak a hangja. A néni közben cselédet változtatott.

— De én a Liza néni keresztfia vagyok, a Palika! Költse fel kérem a nénit, ha nem hisz nekem! kiáltotta ijedten Pali.

— Persze... hogy megszidjon. Jobb, ha haza megy és holnap jön el!

— De én nem mehetek haza! siránkozott a gyerek. A vasutról jövök és be köll mennem! Nyissa ki hamar! folytatta aztán már haragosabban, mert Liza néni nagyon megszidja ám, ha megtudja, hogy váratott idekünn.

A cseléd erre meggondolta magát és kinyitotta a kaput. Nyilsebesen suhant be Palika, hogy Liza nénihez siessen; de a cseléd, egy barátságatlan arcu, csontos leány, hirtelen megfogta a fiu karját így szólt:

— Ho hó! Ne olyan hevenyén! Azt hiszi, beengedem így szó nélkül? Előbb felköltöm Liza nénit és megkérdem igaz-e amit maga itt beszél.

— Eresszen el! kiáltotta Palika dühösen, és kiszabadítani igyekezett a karját.

— Nézze meg az ember ezt a mérges kis csavargót! Nem is hiszem, hogy maga rokona a nagyságának. Uri gyerek nem szokott éjjel körül dégálni.

Palika visítani kezdett. A nagy lármára megjelent az udvarban fehér háló-köntösben egy női alak... a Liza néni, és hinni sem akart a szemeinek, mikor Palikát megpillantotta.

— Liza néni! Liza néni! kiáltott Palika sirva és nevetve egyszerre. Olyan boldog volt, hogy annyi szenvedés, aggás után végre oltalmat lelt. Apró karjaival átfogta Liza néni nyakát és csókolta és olyan erősen tartotta, mint ha soha többé nem akarná elereszteni.

De csodálatos módon a néni nem látszott örülni. Szinte kővé meredt a meglepetéstől. Az arca komoly volt és a hangja sem volt a régi jóságos, hanem inkább szigorú, mikor kérdezte:

— Hogy kerülsz te ide ilyen késő órában egyedül?

Palika megszeppent. Dadogva adta elő szökésének történetét. Liza néni szótlanul hallgatta őt végig, aztán csak annyit mondott:

— Ezt rosszul cselekedted, fiu! De erről majd holnap beszélünk. Most le fogsz feküdni, mert tudom, hogy fáradt vagy.

Palika csakugyan alig állott a lábán. A sok gyaloglás, izgalom, éhség egészen kimerítette.

Liza néni bevitte őt a szobába és mialatt a cseléd megvetette

Palika ágyát, megmosdatta, levetkeztette a kis fiút, de nem becézgette mint egyébkor, csak nagyokat sóhajtván mondta koronként:

— De ilyet tenni! Mit fog szólni apád?

Minő más fogadtatás volt ez, mint aminőt Palika várt! Azt hitte, Liza néni túlboldog lesz, pedig dehogy! Még soha sem látta keresztanyját ilyen komolynak, búsnak. Éhes is volt Palika, de nem mert szólni. A jó Liza néni azonban kitalálta ezt. Megparancsolta a cselédnek, hozzon be egy pohár tejet és tálalja be a maradék hideg sültet.

Palika az ágyban költötte el a vacsoráját, de olyan fáradt volt, hogy csak a tejet itta ki mohón, mert mialatt a sültet ette, a szemei már lecsukódtak az álomtól.

Félálomban látta, hogy Liza néni ir valamit az asztalnál, a cseléd pedig felöltözve vár előtte. De azt már nem hallotta, mikor a keresztanyja megparancsolta a cselédnek, hogy azonnal adja fel a táviratot. Palika elaludt, de még álmában is a sötét utcákon bolyongott, kerülte a rendőröket, busult, hogy nincs hidpénze. Fájdalmasan sóhajtozott, fel-felkiáltott álmában és a jó Liza néni aggódva ült sokáig az ágya mellett mindaddig, míg Palika végre elcsöndesedett és nyugodt álomba merült.

* * *

Mikor Palika másnap reggel fölébredt, már késő lehetett, mert fényes napsugár lopódzott be a lecsukott redőnyök résein át és behallszott a kocsi dübörgése és az utcai zaj.

Palika első percben nem tudta, hol van. Aztán, mikor hirtelen eszébe jutottak az előtte való nap eseményei, kiáltozni kezdett:

— Liza néni! Liza néni!

Az ajtó felnyílt, világosság tódult be a mellék-szobából; de aki belépett nem Liza néni volt, hanem... a Palika papája.

Palika megrökönyödött. Azt hitte, most mindjárt vége lesz. Osszehuzta magát a

paplan alatt, hogy csak a feje látszott ki és szepegve nézett a papájára. A főmérnök oda jött az ágya elé, de nem emelt kezét a fiára. Inkább szomorúan, mint haragosan nézett Palikára és elborulva mondá:

— Ezt nem vártam volna tőled, Pali. Nem hittem, hogy ilyen szégyent, bánatot fogsz okozni nekem!

Palika, aki azt hitte, haragosan le fogják szidni és megverik: apjának komoly szavaira megszégyenülve sütötte le a szemét.

— Hát olyan szerencsétlen voltál te oda haza? Kinoztunk? Bántottunk? Éhezettünk, hogy kénytelen voltál megszökni hazulról? Felelj, ki bántott? Miért szöktél meg? Egy kicsit sem szereted apádat?

Palika nem tudott felelni. Mert hiszen sem nem kinozták, sem nem éhezették őt odahaza, csak azt akarták, hogy tanuljon; és ebben végre is igazuk volt. A papáját pedig szerette, azt csak most érezte igazán, látva, minő jó hozzá, mert egy haragos szóval, egy ujjal sem érinti, pedig megérdemelné.

— Felelj! ismétlé a főmérnök.

— Nem bántott senki, dadogta Palika. Én csak... én csak... Liza nénihez akartam jönni... nála akarok lakni... itt akarok maradni...

— Ugy? mondta a főmérnök és föl és alá kezdett járni a szobában. Tehát nem akarsz velem haza jönni?

— Itt akarok maradni! ismételte Palika.

— Ne félj, nem viszlek haza, felelte röviden, szigorúan a főmérnök. És mindaddig míg meg nem javulsz, nem is szabad haza jönnöd.

— Tehát itt maradok?

— Arról ne is álmodjál. Még ma beadlak egy tanárhoz, aki előkészít a vizsgára és ha azt letetted, beadlak az intézetbe.

— Intézetbe? kérdezte elrémülve Palika.

— Igenis intézetbe, és meg fogom kérni a tanárokat, hogy szigorúan bánjanak veled, mert te mást nem érdemelsz. Ha megjavulsz és be fogod látni, mennyire nem volt okod hazulról megszökni, akkor magad fogsz kérni, hogy vegyelek vissza. De jegyezd

meg jól magadnak: mind-addig az intézetben maradsz, amíg meg nem javulsz.

Igy is történt. Palika tehát felsült, mert szokásával nem Liza nénihez, de intézetbe került. Ott aztán gyakran gondolt vissza az atyai házra, és belátta, hogy ok nélkül volt ott elégedetlen.

Palikának használt a lecke. Az intézetben jól tanult és a következő tanév alatt már a papájánál lakott, a szünidőket pedig Liza néninél töltötte.

DORINKA A TÜNDÉRBÁLON.

— Mese —

— DORINKA, elég volt a játékból! szólt a mama. Késő este van, itt az ideje, hogy aludni menj. Juci! Vezesse a szobájába Dorinkát és fektesse le.

Dorinka, aki épp a bábuit ringatta álomba de amellett saját maga is bóbiskolt már, a mamája parancsának készségesen engedelmeskedett. Mikor már puha fehér ágyacskájában feküdt, az édes mamája föléje hajolva, megcsókolta s ezt sugta fülébe:

— Dorinkám, ne feledd, hogy holnap van apácska nevenapja. Reménylem, jól tudod a versikét, mellyel föl fogod köszönteni. Hát a virágbokrétát megkötötted-é ahogy meghagytam?

— I... igenis meg. A versikét is tudom, dadogá akadozva a kis lány; de...

— Akkor hát minden rendben van. Jó éjszakát kis lányom, mondá a mama, s már künn is volt a szobából, még mielőtt Dorinka bevallhatta volna, hogy biz' ő a bokrétáról megfeledezett. Mit tegyen már most? Holnap ha korán kel is, nem mehet virágért, mert apácska megláthatja, s akkor aztán vége a meglepetésnek. Csak ma este mehetne még, de hogyan? Künn sötét van már, a kertbe sem találna; és ha valaki meglátná, még baj lenne belőle. Már-már sirásra állt a Dorinka mindig nevető kis szája, midőn egy ezüstös-fényű holdsugár az ablak függönyén keresztül lopódzva, oda tűzött éppen az ő fehér kis ágyára, bevilágítva az egész szobát. Láttára Dorinka arcoeskája is felderült.

— Nini! gondolá felvidulva. Milyen szép holdvilág van! Majdnem olyan világos lehet oda künn, mint nappal. Miért is nem mehetnék most a virágokért? A kert közel van, az utat is jól ismerem, mindjárt ott leszek s megkötöm apácska számára a bokrétát, s ha vigyázok, senki sem fogja tudni mikor szedtem.

Eképen fejezve be okoskodását, azonnal ki is ugrott ágyából, magára ölté ruháját, cipőit s vigyázva osont ki a házból.

Szép meleg nyári éj volt, s a hold fényénél mindent tisztán föl lehetett ismerni. Dorinka csakhamar lenn volt a kertben, mely házuk mögött hosszan huzódott el. A virág-ágyakhoz futva, egy szép piros rózsza után akart nyulni, hogy leszakítsa... midőn az hirtelen kinyílt, s ici-pici alak lebbent ki belőle. Parányi ruhácskája rózsza-sziromból tellett, fején rózsza-sziromból viselt koszorút; a két vállá hegyén ezüst fényű hárttyás szárnyacska lebegett. Olyan volt maga is, akár a fésző rózsza-bimbó. Dorinka is annak nézi, ha ezüst-csengésű vékony hangon meg nem szólal:

— Én vagyok Bimbilla, a rózsza-tündér és egyszersmind a virágok fő-tündéré. Téged Dorinka jól ismerlek; gyakran látalak itt a kertben s tudom, jó kis lány vagy. Nem tépdessed le, mint sok vásott gyermek, ok nélkül a virágokat, melyek azután ott pusztulnak el letaposva, senki-nek sem szolgálván örömeire s ott a porban hervadnak el. Ezért szeretünk téged mi virág-tündérek mindnyájan. Most is tudom, hogy nem játékból jöttél virágot szakítani, hanem hogy édes atyádnak szerezz vele örömet. És mert csak jó érzéseid sugalmára hallgatva, nem ijedtél vissza ez éjjeli uttól, sőt puha ágyadat is oda hagytad, csak hogy édes atyád iránt kimutasd a te hálás kis szivedet: ezen önfeláldozásodat meg akarom jutalmazni. Éppen legjobbkor jöttél. Ma éjjel a virág-tündérek királynője nagy bált rendez, melyen ebben a kertben létező valamennyi virágnak tündéré meg fog jelenni. Ha tehát akarsz, téged is oda viszlek.

— Hogy ne akarnám! kiálta fel örömmel Dorinka. Mindig hő vágyam volt a tündértáncot látni, melyről annyit hallottam már!

— Ez a vágyad ime most teljesülni fog; s hogy magad is részt vehess a táncban, tündérré foglak átváltoztatni. Még pedig, mivel a kis ibolya tőlünk még tavasz multával elköltözött, te fogod őt képviselni s leszel az ibolya-tündér.

E szavakkal a rózsá-tündér bűvös vesszejével megérinté Dorinkát... és ime!... egyszerre csak ott állt helyébe egy épp oly pici alak mint a rózsá-tündér; csak rózsaszírom-öltözék helyett ibolya-sziromból volt a ruhácskája, cipellője; de még a vállain is ott pompázott két ezüst-fényű szárnyacska.

— Így! Most már senki sem látja meg rajtad, hogy nem vagy igazi tündér; már most bátran jöhetsz el a bálba! mondá a fő-tündér. De elég volt a fecsegésből, ideje a virágokból kiereszteni a tündérkéimet, különben még lekésünk a királynő báljáról!

Sorra járva a virágokat, a rózsá-tündér mindegyikét megérinté varázs-vesszejével, mire a virágok kinyíltak, s mindegyikéből egy-egy kis tündér lebbent ki a lakásául szolgáló virágnak megfelelő öltözékben. Volt ott lilium, szegfű, viola, rezeda és sok egyéb virág-tündér.

— Együtt volnánk tehát mindnyájan, mondá a virág-tündér; tehát szaporán, rajta, induljunk!

S valamennyien föllebenve, a fő-tündér vezetése alatt elszálltak a kert másik végére, ahol is egy kicsi barlang előtt leszállva, megállapodtak.

— Helyt vagyunk! Alljatok fel szépen párosával, hogy illően jelenjete meg a királynő előtt! mondá a fő-tündér, s pálcikájával hármat ütve a barlang falára, ez azonnal ketté nyílt és szem-kápráztató látvány tárult fel a bámuló tündér-sereg előtt. Gyönyörű, fehér-márvány terem közepén arany trónuskán ült a tündér-királynő. Fején, melynek arany-szőke selyem haja a földig ért, drága kövektől ragyogó koronát viselt. Hosszú lenge fehér-selyem ruhája gyémánt-kövekkel volt telehintve; és apró

lábain szintén fehér-selyem gyémánt-csatos cipellőt viselt. Kezében elefánt-csont pálcikát tartott, melynek felső részén gyönyörűen csiszolt gyémánt csillag ragyogott.

Jóságos mosollyal, nyájas szóval fogadta a tündér-sereget; s leszállva arany trónusáról, két kis tündér-apród a ruhája hurcát fogva, bevezeté őket a szomszéd terembe, ahol hosszú kristály-üveg asztalok mellett foglaltak helyet s megkezdődött lakomával a tündéri ünnep. Fehérbe öltözött tündérek apró arany tálakon hordták körül a finom illatú ételeket, s gyűszűnyi arany kupákba töltögették a harmat-bort.

Lakoma végeztével a báli terembe vezette vendégeit a tündér-királynő. S milyen báli terem volt az! A padmalya, de még a falai is, sőt, ami több, a pallója is üvegből voltak. Halandó ember a lábát sem tehetette volna rá, mert elcsúszott volna rajta, sőt tán le is szakad a sulya alatt. Hanem ez tündérek számára épült; a tündérek pedig könnyű kis teremtesek.

Csakhamar megkezdődött a tánc. A királynő, ki a táncban nem vett részt, bíbor bársony emelvényen ülve, nézte a tündéret, akik egybe fogódzva, majd fölemelkedve s ismét leleszállva, könnyedén forogva lejtették a tündér-táncot.

Egyszerre a tündér-királynő tekintete Dorinkán, a kis ibolya-tündéren akadt meg, aki, bár külsőleg tündéri alakot öltött, de valóságban nem lévén az, csakhamar beléfáradt a neki szokatlan táncba s kénytelen volt abba hagyni. Félrevonult tehát s a nagy üvegt terem egyik sarkába akart huzódni, midőn a fő-tündér feléje libegve, tudtára ada, hogy a királynő beszélni akar vele.

Elfogódva közeledett Dorinka a bársony emelvényhez, de a királynő csakhamar eloszlatta szorongását:

— Ne félj semmit, szólt jóságos mosollyal a királynő, kinek a fő-tündér elmondta már a Dorinka esetét.

— Tudok mindent. Maradj továbbra is olyan önfeláldozó, jószívű gyermek, mint eddig voltál; és szeresd a virágokat, mert azok mindig örömdre lesznek. Jószívüsé-

ged jutalmául pedig ime, vedd tőlem emlékül e gyémánt-csillagot. Legyen a te lelkednek ragyogása is olyan tiszta, mint e csillagé, és akkor körülted is olyan fény-sugár fog áradni: a te jószivednek meleg sugara, mely életedet beragyogja.

Ezen szavakkal a tündér-királynő leakasztá a kezében tartott elefánt-csont pálcikáról a fényes gyémántot, s éppen Dorinkának akarta átnyújtani, midőn kívülről kakas-kukorékolás hallszott. Erre mintegy varázs-ütésre a tündér-sereg a fő-tündér vezetése alatt hirtelen eltűnt, s Dorinka sem hallott, sem látott többé, csak érezte, hogy csöndesen emelkedik fel a magasba, majd ismét lassan száll lefelé. Ekkor kinyitja szemeit, és ime... a saját ágyacskájában találja, magát, édes anyja pedig az ágy szélén ülve költögeti.

— Nini! Hát vissza hoztak? kiált fel csodálkozva Dorinka s a szobában körültekintett. De a virágot... azt mégis elfelejtettem!

— Ne busulj kis lányom, vigasztalja mamája, itt a virág. Bizonyosan valami jó tündér hozta az éjjel, mondá mosolyogva.

— Igenis, azok hozták, feleli meggyőződéssel Dorinka. Gyémánt csillagot is kaptam volna a tündér-királynőtől, ha az a csunya kakas nem kukorékolja el magát éppen akkor.

— Ugy látom, szépet álmodtál, mondja mamája; de azért sohse sajnáld a gyémánt csillagot, mert valóságban úgy sem birtad volna, ha a kakas nem kukorékol is.

Dorinka semmit sem szőtt, de ő tudja legjobban, hogy nem álmodott; mert más-különbben hogy lehetne itt apácska számára a virágbokréta, ha a jó tündérek nem hozták volna?...
R. E.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Az elefánt boszu-állása és emlékező tehetsége. Egy angol lap közlése szerint a sziámi király bangkoki elefánt-istállójából legutóbb eladtak néhány öreg elefántot. Amidőn az eladott elefántokat a vevőnek kiadták, egyszerre csak a leg-szeidebbnek ismert elefánt a vevő egyik

hajtsárjára vetette magát, az ormányával átölelte, földhöz vágta s a jelenlevők szemelátára agyontaposta. Mint kiderült, a hajtsár évekkal ezelőtt a király szolgálatában állott és ennek az elefántnak volt az ápolója, azonban oly durván bánt a gondjaira bizott állatokkal, hogy éppen amiatt, mert ennek az elefántnak egyik szemét kiütötte, a szolgálatból is elbocsátották. Az elefánt úgy látszik felismerte benne egykori bántalmazóját s boszut állt rajta.

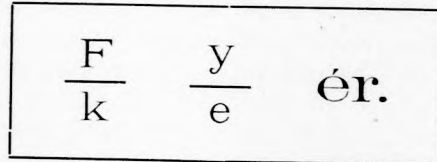

FEJTÖRŐ.

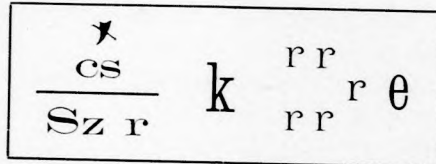
Betű-rejtvények.

Szerkesztették Ungár Sándor és Erzsike.

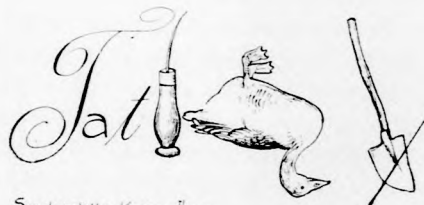
1.

2.

Kép-rejtvény.

Szerkesztette Koczor Jóna.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-, 5 korona- és 8 korona-áru** könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 7-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Kép-rejtvény: Eresz alatt fészkel a fecske.

Földrajzi rejtvény: Szigetvár.

J	A	P	Á	N
A	R	A	D	
P	A	P		
Á	D			
N				

Háromszög-rejtvény:

Csillag-rejtvény: 1. Ha Isten velünk, ki ellenünk.

2. Mária Terézia.

Rejtett nevek: Olga, Bernát, Dénes.

Megfejtők: Heim Árpád, Tischler Mici és Lajos, Veszprémi Károly, Friedmann Jenő, Pálmai József, Vilikó Margit, Wittmann Erzsi, Kiss Zsuzsi, Walter Mimi, Samuka és Jenő, Ormos Böske, Szabó Rózi, Fekete Tivi és Laci, Streicher Tivadar, Róna Tibor és Ferike, Hertelendy Andor, Pichler István, Paulik Irike, Mentovich Gabriella és Anna, Rakovszky Menyhért, Fridrik Margit, Könyöki Izolda és József, Blau testvérek, Könyöki Matild és Józsi, Erdődy László, Frankl Lilly, Deutsch Ilonka, Rosenzweig Aliceka, Szilágyi Ernő, Stengl Gizella, Wagner Elzi, Irén és Jenő, Rothmiller Miklós, Czukrász Zoltán és Gyuszika, Benyovszky Pista és Béla, Szász József, Mérey Dalma, Schiller Ilonka és Miklós, Devics Sándor és István, Ország Sándor és Géza, Gulyás Józsi és Béla, Keresztes János és Józsi, Szemző István, Fülep Erzsi és Olga, Schwarz Janika, Engel Miklós, Bayer Antal, Basch Editke, Csillag Erzsi és Kornél, Halmi áll. gazd. felső népiskola nevében: Báber Antal, Báber Ferenc és Tóth Mihály, Matskási Magda és Márta, Scholtz Aranka és Ilonka, Kuszovszky Agoston, Kolisch Emma, Lax Henrik, Szigrist Emil, Jung Iluska, Feilitzsch Cécile, Oberle Pistika, Molnár Mihály, Madár Gizi, Bayer Sándorka, Gunszt Pista, Keczer Ilona, Frankl Kornél, Herr Erzsike, Csauscher Mariska, Balázs Kornél, Tusák Ervin, Surányi Karolin és János, Pál Erzsike és Gyula, Beke Bert, és Zoltán, Kunda Ilona és Gita, Breuer Lajos, Havas Edit, Csillag Sándor, Hirn Klárka, Szalay Margit, Aurél és Pistike, Fejér Pali, Reismann testvérek, Goldstein Anna és Erna, Pataki Laci és Pista, Genersich Margitka, Oblath Leó, Rosenfeld Vilma, Wurm Betty.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert **Devics Sándor és István, Szeged**; — 5 korona áru könyvet **Mérey Dalma, Nyitra**; — és 8 korona áru könyvet **Könyöki Matild és Józsi, Budapest**, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXVI. köt. 6-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Csekme Irmuska, Hertelendy Andor, Deutsch Géza, Nay Ferenc, Meczner Matild és Károly, Kohn Ferenc, Grasselli Margit és Etus, Szathmáry Bertuska, Berger Miklós, Perl Erzsi, Braun Mucilla, Cortez Arturka, Klein Irén, Marsovszky Etus, Löbl Pepike, Jankovics Cella és Janika, Róna Tibor és Ferike, Laendler Anna, Pruzsinszky Margit és Laura, Fráter Iván, Wurm Bettyke, Lamos Margit és Zoltán, ifj. Somogyi Béla, Toth Jolán, Huber László és Gyula, Ledermann Tini, Streicher Tivadar, Karácsony Sándor, Weinberger Ilonka, Herzfeld Tónika, Orsonics Sándorka, Blahó Mici és Gyuri, Cherrier Ilonka, Szerencsy Kató és Árpád, Friedmann Jenő, Blau Rózsika, Fránkl Alice, Dávid Kató, Strasser Pál, Póczy Erzsike és Miska, Szilágyi Lajos, Kremsier Irma és Géza, ifj. Berde Béla, Basch Edit, Breuer Lajos, Pray Erzsébet, Gáspár Iza, Tusák Ervin, Tikos Magda, b. Eötvös Rózsika, Vécsei Pannika, ifj. Bónyi Adorján, Ungár Erzsike és Sándor, Szabó Károly, Pető Gizike, Heigel Ilus és Ákos,

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Egedy Lajos. Tentát csinálni nem tudok. Már fogyasztani inkább. Otthon vesződni a tentalásással nem igen jutalmazó foglalkozás, mikor gyári uton egész tenta-tavakat fejtenek üvegre. Épp oly fölösleges munka, mint a tollfaragás. Hiszen a régi házi-ipar cikkei egymásután hódítják el a gyári ipar. Még az én gyerek-koromban otthon öntöttek vagy mártottak gyertyát, főztek szappant, szöttek vásznat stb. Ma már, Budapesten legalább, napról-napra fognak azok a háztartások, ahol otthon dagasztják, sütik a házi kenyeret. Bizonyos, hogy sok kedves vonása a régi életnek el-el távozik, amit kegyeleti okokból sajnálni lehet, de idő- és erő-kimélés tekintetéből, melyet nemzet-gazdasági szempontnak is neveznek, el kell fogadnunk. Különben a »Találmányok könyve« megtanít a tentalásásra is, ha éppen oly nagy a kedved szinte lemoshatatlan gyászba mártogatni bele az ujjaidat. Hogy fekete keztüredre ilyenképen nem leszen szükséged, bizonyos. Leveled többi részéről a megfejtések rovatában. B. Jancsi levelét örömmel olvastam. — **Hertelendy Andor.** A fele napvilágot lát. — **Hirsch Oszkár.** Leírásod oly színes és mulatságos, hogy, némi szükséges apró változtatásokkal, hova előbb közlöm. F. kisasszonyodat köszöntöm. — **Pichler István.** Szerkezetben, rajzban is ügyes, de kelleténél nehezebb. Az a felfordított csonka légy, a megnyujtott s felfordított guzsaly stb. túlhaladják a gyermek fogalmi körét. Inkább felnőttek való türelmi játék. — **Kohn Feri.** Fordulj a kiadó-hivatalhoz. — **Kolisch Emma.** Annak az amerikai város nevének helyesírása megzavarván a magyar kis olvasót. Válassz magyar városnevet. — **Erdődy László.** 1. Én is kitűnő győgyintézet-

nek ismerem azt a kies magaslaton fekvő »Vörös kereszt« sanatriumot. 2. Bőjtben a kegyes hívők nem szoktak hajnalig táncolni. 3. Apróságaid beváltak. — Ifj Schiller Miklós. Egynek sorát ejtem — M. Gy. (Pozsony.) Mibelyt elolvasom, hiradással lesznek. — Perl Erzs. Tépett szélü papirosra irt levelet nem vehetek figyelembe. (L. »F. b. 10. p.«) — Magay Imre. Jól sejtetd, kedves fiam. Annyi a régebben elfogadott munka, hogy bizony minden beküldő túrtöztesse magát, mert egy kicsi heti lapnak sok egyéb közlemény számára is köll helyet tartogatnia. Mibelyt az újabb küldeményt átnéztem, szólok. — Marsovszky Etuska. Az egyiket. — Jankovics testv. Egyet besoroztam. — Laendler Anna. A »Forgó bacci színháza« c. gyűjteményből kedvedre válogathatsz. A többire nézve az Athenaeum kiadó-hivatalához fordulj. — Keresztes János. Az első már annyi változatban jelent meg, hogy folytatni nem lehet. A második inkább képes kör. — Blau Sándor. Elég vigan pattog. Idővel bizonyára jó vers is telik tőled. — Gaál Ambruska. A korai ibolya-bokrétát köszönöm. — Lax Henrik. Ha valami rejtvényt akarsz közölni, azt azután szerkeszd is meg s ne rám bíz. — Jung Huska. Lesz, de csak esztendőre. A rejtvényekből válogattam. — Molnár Mihály. Soraidnak megörültem, a szíves köszönetét viszonzom. Eszti és Manci babákat ölelem. Irásod gondos. — Tóth Mihály. Egyszer mindenkorra kijelentem, hogy az olyan kérdésre, mint amilyennel te is fordulsz hozzám, válaszom nincs. A szerencse vak s én szemérl a köteleket senki kedvéért le nem oldom. — Blau Rozsika. A föl-

fejtést nem küldötted be. E nélkül pedig a rejtvénynek nem vehetem hasznát. Ha ismétled: nagyobb betűket vess. — Szentirmai Imre. Az természetes, hogy a három díj mind elsőrendű. A számok csak a sorrendet jelentik. Kérdésedre nem felelhetek, de ha alkalom adtán megtudom, üzenek. — Kezzer Ilona. Már így érthető a feladvány. — Rand Rikárd. Megjelen. — Frankl Kornél. J-vel. — Szilágyi Lajos. Szeretettel fogadlak híveim táborába téged is. — Kremsier testv. Hiszen ti mindig szép osztályozásokkal szereztek nekem örömet. — b. Eötvös Rozsika. Kettejét közlöm. — Gaspár Iza. Versikéiden jól mulattam. Lelkes magyar leánya vagy. — Breuer Lajos. Az egyiket megrajzoltatom. — Tikos Magda. Minden évben egyszer jessik pályázat. Jövöre te is beállhatsz a vetélkedők sorába. — ifj. Bónyi Adorján. A sok nehéz közül a legkönnyebbet. — Balázs Kornél. Isten hozott! Örömmel látlak a Kis Lap táborában téged is. — Ungár testv. A kiadó-hivatalhoz forduljatok. A rejtvényekre nézve: előbb hadd jelenjenek meg a régebben besorozottak. Az anekdoták közt az egyik mulatságos. — Rosenfeld Vilma. Egyet itt fogtam. — Heigel testv. Agyonhajszolt név. — Genersich Margitka. Azt a cicásat szerettem meg. — Oblath Leo. Az egyike sert keritek. — Bagyulay Kristóf. A griff mesebeli madár, valamint mese-állat a szárnyas ló és az egyszarvu is. — Friedmann Jenő. Az egyiket közlöm. — Több levélről a jövő számban.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Tanítóknak, szü'öknek, nevelőknek és házitanítóknak,

akik 6-12 éves gyermekeket magán'íton tanítanak, megbecsülhetlen és nélkülözhetetlen vezérfonalat szolgáltatnak a paedagogiai irodalom kitünő művelője:

JUHAY ANTAL

— által irt következő művek: —

A GYERMEK ELSŐ TANÍTÓJA. 2

Gyakorlati vezérkönyv az elemi népiskola első osztályában kötelezett összes tantárgyak tanítására.

A MÁSODIK OSZTÁLY TANÍTÓJA.

Gyakorlati vezérkönyv az elemi népiskola második osztályában kötelezett összes tantárgyak tanítására.

A HARMADIK OSZTÁLY TANÍTÓJA.

Gyakorlati vezérkönyv az elemi népiskola harmadik osztályában kötelezett összes tantárgyak tanítására.

A NEGYEDIK OSZTÁLY TANÍTÓJA.

Gyakorlati vezérkönyv az elemi népiskola negyedik osztályában kötelezett összes tantárgyak tanítására.

E kötetekben szerző a miniszteri tervhez és a gyermekek felfogásához alkalmazva módszeresen dolgozta fel az elemi iskola négy osztályának összes tantárgyait. Verseny nélkül álló gyakorlati jelentőségüknek fogva Juhay vezérkönyveit ma már az ország minden jobb iskolájában vezérfonallul hasznadják az oktatásnál, hatósági ajánlás és intézkedés folytán pedig a székesfehérvárosi összes elemi iskolai könyvtarai részere is beszerették azokat.

Egy-egy osztály teljes vezérkönyvének ára: 5 kor.

Kaphatók az ATHENAEUM irod. és nyomdai részvénytársulatnál: Budapest, VII. kerület, Kerepesi-út 54. szám.

Az „ATHENAEUM“ irodalmi és nyomdai részvénytársulat kiadásában (Budapest, VII. kerület, Kerepesi-út 54. sz. alatt) megjelent:

Anyák tanácsadója

és utmutatója gyermekek ápolásánál. Irta *Braidwood Murray B.*, volt gyermekkórházi főorvos. Az angol eredeti második kiadása nyomán át-nézte és előszóval ellátta *Dr. Eröss Gyula*, a gyermekgyógyászat egyetemi magántanára. Ara csinos vászonkötésben ... 2 kor.

Legújabb!

A gyermekápolás

A magyar nép használatára. Irta *Dr. Oláh Gyula*. Megbecsülhetetlen tanácsok az egészséges, valamint beteg gyermekek ápolásához. Csinos kötésben ... 1 kor.

Kaphatók ugy a kiadóhivatalban, mint minden könyvkereskedésben.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-út, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapest.